

Publicerad 2008-01-11 07:43 av Paedur

När stjärnorna speglas i ödsliga vatten

När mörkret har fallit på tankarnas fönster
Och härden har falnat för gott
Då hittar en viskning på tidernas mönster
Sin väg till mitt krossade slott.

Du når min förlorade, kraftlösa hand,
Mitt töcken sitt byte kan gömma.
Där nere på botten med sorgernas band
Jag bundits och lämnats att glömma.

I brunnen där stenarna känner igen
Min trasade, ovana röst,
Där faller ditt blad till en ugglornas vän.
Där fångar jag ord i mitt bröst.

Som enda förplägnad jag läser ditt minne
Om tiggarens vandring på jorden.
Jag dricker den trösten, den stillar mitt sinne.
Du skrev de förlösande orden.

Du visar mig gläntan där svalorna dyker
Och timmar när skuggan blir lång.
Din Pajso än porlar, din mila än ryker,
Din spelman än sjunger sin sång.

Jag ryter min ekande vilja på vinden,
På ängarna slår jag min skörd.
Men där i den skogen det blöter på kinden
En tomhet så tyst och förstörd

Du lämnade kvar den oändliga natten
Som backstugusittarna ser
När stjärnorna speglas i ödsliga vatten
Du lever och skriver ej mer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Paedur med Poeter.se id #20568 innehar upphovsrätten